

Arrest

nr. 207 532 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 november 2015 en dient op 30 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 20 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Z(...) A(...), bent volgens uw verklaringen een Afghaanse burger van Pashtoun origine behorend tot de Arab stam. U bent een soennitische moslim en uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari/Farsi en Frans. Volgens uw verklaringen bent u minderjarig. Van rechtswege vervalt de voogdij over u op 30 november 2017. U bent geboren in het dorp Nahre Sufi van het district Chardara behorend tot de provincie Kunduz waar u tijdens uw eerste drie levensjaren woonde. Nadien verhuisde uw ganse familie naar Shiraz, Iran, waar u ononderbroken tot uw vertrek naar België woonde.

In Iran werkte uw vader als smokkelaar. Hij begeleidde Afghanen die illegaal van Afghanistan naar Iran wilden reizen. Een van de mensen die hij begeleidde werd in Teheran aangehouden en er werden bij hem drugs gevonden. Hij werd opgepakt en gaf de naam van uw vader door aan de politie die dan op hun beurt uw vader arresteerden bij u thuis in Shiraz. Ondertussen zou hij voor de rechter verschenen zijn en een levenslange gevangenisstraf gekregen hebben. De Iraanse autoriteiten zouden ook de vluchtelingenkaarten van uw familieleden ingetrokken hebben waardoor ze daar momenteel illegaal verblijven. Om die redenen werd u naar Europa gestuurd om asiel aan te vragen.

U reisde illegaal via onder meer Turkije, Griekenland, Servië en Duitsland en kwam na een reis van ongeveer anderhalve maand op 10 november 2015 in België aan. Op 30 november 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Uw asielaanvraag werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig is geschonden omwille van valse verklaringen die u op tal van aspecten aflegde.

Ten eerste legde u initieel valse verklaringen neer met betrekking tot uw familieleden. U verklaarde vier zussen en twee jongere broers te hebben. In Europa zou u geen familieleden hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling; zie ook Verklaring DVZ, vraag 17, vraag 19, zie ook gehoorverslag CGVS p. 6). U werd tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat er veel gelijkenissen waren tussen uw dossier en dat van Z.[...] A(...) (O.V.° (...)) die net als u afkomstig is uit Nahre Sofi, Chardara, Kunduz, dezelfde familienaam draagt, quasi dezelfde namen van broers en zussen opgaf (N(...) M(...), B(...), M(...)) en dezelfde moedersnaam (B(...)), en dezelfde dag als u asiel heeft aangevraagd in België. Voor het CGVS is de naam opgegeven door Z.[...] van zijn vader trouwens dezelfde als die door u opgegeven (CGVS Z.[...] 10/07/2017 p. 15). U antwoordde hierop eerst dat hij iemand is die u leren kennen heeft in België. U vernam in België dat hij van dezelfde stam is. Bij confrontatie met de verschillende bovenstaande gelijkenissen en met het vermoeden dat jullie wellicht broers zijn, ontkende u dit eerst. Pas na confrontatie met het feit dat geen zicht bieden op uw familieleden en hun verblijfplaatsen mogelijk negatieve gevolgen kan hebben voor uw asielaanvraag gaf u toe dat hij uw broer is. Hij zou net als u in Iran hebben gewoond maar enkele jaren geleden zou hij teruggestuurd zijn naar Afghanistan samen met zijn echtgenote en diens familie waarna hij in Kunduz ging wonen (CGVS p. 17-18). Het achterhouden van dergelijke belangrijke informatie heeft dan ook een negatieve impact op uw geloofwaardigheid (landeninformatie nr. 1). Na het gehoor werd bovendien, in tegenstelling tot uw bewering slechts één Facebookaccount te hebben, een andere Facebookaccount van u gevonden (CGVS p. 7). In dit Facebookprofiel dat u verzweeg werd de naam van uw broer (Z.[...] A(...)) in uw vriendenlijst gevonden, wat nogmaals jullie familiale band bevestigt (landeninformatie nr.2).

Ten tweede legde u ook afwisselende verklaringen neer met betrekking tot uw eerdere verblijfplaatsen. Initieel verklaarde u van het district Chardara van de provincie Kunduz te komen. U maakte geen enkele melding van uw verblijf in Iran (zie Fiche NBMV en zie ook Inschrijving NL). Pas bij uw tweede verklaring

op DVZ gaf u aan dat u uit Sheraz, Iran kwam. U zou maar uw eerste twee à drie levensjaren gewoond hebben in Kunduz (Verklaring DVZ, p. 4, 7, 10). Geconfronteerd hiermee had u geen degelijke uitleg. "Het zou zo uit uw mond zijn gekomen" (CGVS p. 17). Het CGVS vindt dit geen afdoende excuus. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u de bewuste intentie had om de asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw eerdere verblijfplaatsen.

Tot slot legde u ook wisselende verklaringen neer met betrekking tot uw reisweg. Initieel beweerde u dat uw oom van vaderszijde genaamd M(...) J(...) uw reis regelde terwijl u later meedeelde dat uw vader uw reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 31, p. 9). Op het CGVS veranderde u deze verklaringen dan ook nog een keer en beweerde u deze keer dat uw schoonbroer uw reis regelde omdat uw vader toen in de gevangenis zat. Geconfronteerd met uw wisselende verklaringen, antwoordde u dat u toen stress had (CGVS p. 17, p. 19). Stress kan er inderdaad voor zorgen dat u zich een aantal details niet herinnerde of een aantal kleine zaken vergat te vermelden. Stress is echter geen afdoende excuus om het grootste deel van uw verklaringen te wijzigen (familieleden, familiesituatie, eerdere verblijfplaatsen, reisorganisatie en asielmotieven). Veel asielzoekers hebben een moeilijke reisweg achter de rug maar slagen er toch in om in het algemeen consistente verklaringen af te leggen. U hebt echter bijna al uw verklaringen gewijzigd. Louter stress kan hiervoor niet de enige reden zijn. Uw intentie om de asielautoriteiten te misleiden op verschillende punten kan dan ook niet zomaar genegeerd worden.

Dat u valse verklaringen neerlegde omdat u als een minderjarige naar andermans advies luisterde kan op enig begrip rekenen gezien uw jonge leeftijd. Er dient echter te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Dat u uw verklaringen na uw aankomst integraal wijzigde én verder op de dag van uw gehoor nog steeds niet de intentie had om alle waarheid te vertellen verlaagt uw algemene geloofwaardigheid enorm. Uw weerstand om de waarheid te vertellen kan dan ook niet genegeerd worden.

Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat uw algemene geloofwaardigheid laag wordt geschat. Gelet op deze vaststellingen kan u dan ook geen voordeel van twijfel gegund worden. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt onder meer als voorwaarde dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf van dertien jaar in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties

onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw jarenlange verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, evenmin als aan uw herkomst uit Kunduz.

Ten eerste werd opgemerkt dat u de Iraanse kalender niet machtig was. U kon slechts vijf Iraanse maanden opnoemen (CGVS p. 12). Dit is zeer bevreemdend voor iemand die er woonde tussen zijn 3de en 17de jaar. U zou aldus volgens deze verklaringen opgegroeid zijn in Iran. U beweerde daar bovendien gewerkt te hebben sinds u acht-negen jaar oud was. Zowel in Farsi als in Pashtou kan u lezen, gaf u aan (CGVS p. 3). Dat u niet naar school ging kan niet aanvaard worden als afdoende uitleg voor het gebrek aan kennis van de kalender, gezien ook ongeletterde mensen veelal over deze kennis beschikken. Indien u dermate lange periode in Iran woonde zou u geen moeite moeten ondervinden om deze maanden op te noemen.

Ten tweede beweerde u dat u als geregistreerde Afghaanse vluchteling niet naar school mocht gaan, (CGVS p. 15; Vragenlijst vraag 5) hetgeen in tegenstrijd is met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Afghanen die als vluchteling geregistreerd werden in Iran hadden wel het recht om onderwijs te volgen (landeninformatie nr. 3). U beweerde dat u en uw familie vluchtelingenkaarten hadden en dat jullie die regelmatig verlengden. Dan zou u ook moeten weten dat u recht had op onderwijs.

Ten derde werd ook opgemerkt dat uw kennis van ordediensten in Iran tekort schoot. Gevraagd naar de types politie in Iran antwoordde u dat er vier types waren: Yegan Emdad, Yegan Vije, Naja en de reguliere politiedienst (CGVS p. 13). NAJA is echter een afkorting van alle politiediensten in Iran. Gevraagd wat Yegan Emdad deden, antwoordde u dat ze verantwoordelijk waren voor kleine problemen. Ze zouden bijvoorbeeld Afghanen arresteren. Yegan Emdad zijn echter niet zo zeer verantwoordelijk voor "kleine problemen". Als "urgentie special forces" worden ze ingezet bij protesten en betogingen. Gevraagd wie de kledingdracht controleerde, de zogezegde "zedepolitie", antwoordde u Yegan Vije, dus de Special Forces. Echter, de bekende Basij/Gashte Ershad is verantwoordelijk voor het controleren van zedelijk gedrag en kledij. Basij noemde u zelfs niet op als een type politiemacht (landeninformatie nr. 4). Uw gebrekkige en foutieve kennis van de Iraanse ordediensten is opmerkelijk, temeer omdat u beweerde in contact te zijn gekomen met de politie in Iran. U zou wegens een ruzie gearresteerd zijn en een gevangenisstraf van drie maand hebben gekregen. Bovendien zou uw vader momenteel een levenslange gevangenisstraf uitzitten in Iran wegens mensen- en drugssmokkel. Zelfs als u, noch uw familie ooit in contact kwamen met de ordediensten in Iran zou u als Afghaanse vluchteling die onder dreiging van deportatie stond wel op de hoogte moeten zijn van deze diensten en hun afzonderlijke taken. Voor Afghaanse vluchtelingen in Iran is dit immers een belangrijk onderwerp.

Ten vierde kon u geen voorbeelden van recente incidenten bieden die zouden hebben plaatsgevonden tijdens uw verblijf in Iran. Vaagweg beweerde u dat u hoorde dat de politie twee moordenaars oppakte. U wist eigenlijk niet of het voor moord was of iets anders. Vervolgens zouden ze opgehangen zijn in 1392 (omgezet naar de westerse kalender: van 21 maart 2013 tot 21 maart 2014). Specifiekere informatie over deze zaak kon u niet bieden. Gevraagd verder om een ander incident te beschrijven moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 13). Gevraagd of er protesten waren antwoordde u dat er tijdens de verkiezingen protesten voorkwamen. Echter wist u niet eens wanneer de laatste verkiezing was (CGVS p. 14). Er waren nochtans presidentsverkiezingen in 2013, dus maar twee jaar voor uw vertrek (landeninformatie nr. 5). Verder beweerde u dat het gemeentehuis negen jaar geleden gebouwd werd. Het is echter niet aannemelijk dat u als minderjarige enkel de bouw van het gemeentehuis van negen jaar geleden als voorbeeld geeft van recente gebeurtenissen (CGVS p. 10). Toen was u trouwens nog maar acht jaar. Dat u van uw verblijf van dertien jaar in Iran geen ander recenter incident of gebeurtenis kan noemen noch dateren ondersteunt uw bewering er bijna al uw leven te hebben gewoond niet.

Ten vijfde beweerde u dat u als Afghaan het risico liep om gestuurd te worden naar Syrië om te vechten in de oorlog. Gevraagd echter wat Liwa Fatemiyoun betekende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 13). Liwa Fatemiyoun is nochtans de naam van een Afghaanse sjiiitische eenheid van het Iraanse leger waarvoor Afghanen gerekruteerd worden om te gaan vechten in Syrië (landeninformatie nr. 6). Het is dan ook duidelijk dat u niet persoonlijk benaderd werd om gestuurd te worden naar Syrië.

In dat geval zou de naam van deze militie wel kennen. Eveneens bevestigt dit gebrek aan kennis dat u recent niet in Iran verbleef.

Ten slotte slaagde u er niet in om na uitdrukkelijke vraag hiernaar, documenten te bezorgen die uw lang verblijf in Iran zouden kunnen bewijzen. Na de gevangenneming van uw vader zouden de verblijfskaarten van uw familieleden ingetrokken zijn door de Iraanse autoriteiten. U kon ze dus niet neerleggen. Uw familie zou echter niet gedeporteerd zijn naar Afghanistan, hetgeen zoals verder in deze beslissing wordt geargumenteed, zeer ongeloofwaardig wordt gevonden. U beloofde wel dat u de ziekenhuisdocumenten van uw moeder en uw broer zou opsturen. U kreeg hiervoor vijftien dagen tijd. Er werd u ook aangeraden om de foto's van deze documenten zo snel mogelijk neer te leggen en dus niet te wachten op de originelen. U beweerde ook foto's te hebben uit Iran. Ze zouden in uw GSM zijn opgeslagen. U werd ook gevraagd om deze op te sturen (CGVS p. 14, p. 17). Twee maand na uw gehoor heeft het CGVS nog steeds geen enkel document van u ontvangen. Daarnaast zou u als Afghaanse vluchteling uit Iran ook nog in staat moeten zijn om andere documenten zoals de geboorteaktes van uw jongere broers die in Iran zouden zijn geboren op te sturen. Indien heel uw familie geregistreerd waren als vluchtelingen zouden uw broers die in Iran zijn geboren geboorteaktes moeten hebben. Een geboorteakte was immers verplicht om zich in te schrijven als vluchteling. Uw eigen vaccinatiekaart zou u verloren zijn. U zou echter de vaccinatiekaarten van uw broers of zussen kunnen opsturen, of op zijn minst de kopieën of foto's van deze documenten. Met betrekking tot de rechtszaak van uw vader, die dan ook een levenslange gevangenisstraf zou hebben gekregen, heeft u ook geen enkel bewijs neergelegd. U zou ook werkvergunningen of de kopieën ervan kunnen neerleggen gezien het voor de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Iran zoals uw familie verplicht was om aan te vragen indien men legaal wilde werken. Hiervan maakten dan ook veel Afghanen gebruik. Dat u van uw dertien jaar verblijf in Iran, waarvan het grootste deel legaal, geen enkel document kan neerleggen ondanks de uitdrukkelijke vraag ernaar doet vermoeden dat uw verblijf in Iran niet in de hoedanigheid van vluchteling was en niet even lang als u zelf beweerde. Zelfs uw taskara uit Afghanistan, die blijkens uw verklaringen op verzoek werd aangemaakt hetgeen de authenticiteit ervan in vraag stelt, hebt u niet neergelegd ondanks uw belofte dit te doen. Dat u zelfs niet in slaagde om een document, waarvan u een kopie wel bleek te bezitten, in te dienen kan dan ook niet anders genoemd worden dan een "gebrek aan medewerking" (CGVS p. 14). Dergelijk gedrag is hoe dan ook niet in overeenstemming met uw beweerde nood aan bescherming.

De gebrekkige kennis die u heeft van Iran wijst aan dat u er niet langdurig woonde en ook niet als geregistreerde vluchteling. De weinige kennis die u heeft van Iran kon u ook opgedaan hebben door daar bijvoorbeeld als seizoenarbeider te werken of door daar korte periode te hebben gewoond voor werk, medische verzorging of andere redenen.

Verder slaagde u er evenmin in om uw herkomst uit Kunduz aannemelijk te maken. U beschikte immers over geen enkele informatie met betrekking tot uw regio van herkomst. Gevraagd wat u wist over Kunduz verklaarde u niets te weten. Uw ouders zou u niets verteld hebben over Kunduz. Gevraagd welke groepen mensen (etniciteiten) in Kunduz wonen antwoordde u vaagweg 'Turkmenen en Oezbeken'. Die zouden ook in Kabul en in Mazar wonen. Gevraagd naar bekende 'Kunduzi' moest u het antwoord schuldig blijven, evenmin kon u enige plaatsnamen noemen uit Kunduz. Over uw district Chardara wist u eveneens niets (CGVS p. 10). Hoewel er inderdaad niet van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt van uw regio van herkomst, aangezien u maar tot uw driejarige leeftijd in Afghanistan hebt gewoond (echter kan dit betwijfeld worden gezien bovenstaande vaststellingen rond uw verblijf in Iran), kan er wel worden verwacht dat u enige kennis heeft over uw regio van herkomst hetzij via uw ouders hetzij via de Afghaanse gemeenschap in Iran waarvan u beweert deel uit te maken. U werd immers door Afghaanse ouders opgevoed in Iran die zelf in Kunduz geboren en getogen zijn. Bovendien werd uw broer die ondertussen in België asiel heeft aangevraagd al acht jaar geleden terug naar Kunduz gestuurd en woonde hij daar tot zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer twee jaar geleden. U hebt in Kunduz ook nog ooms en tantes (CGVS p. 6-7). Met uw broer Z[...] beweerde u weinig contact te hebben. Echter is het duidelijk dat jullie samen beslist hebben om naar België te komen en dat jullie wel in contact zijn met elkaar gezien jullie onderlinge afspraak om elkaar niet aan te geven als broers (CGVS p. 18). Dat u ondanks uw contacten in Kunduz geen enkele informatie beweert te hebben van die regio is dan ook zeer frappant. Aldus maakt u niet aannemelijk dat Kunduz uw oorspronkelijke regio van verblijf was in Afghanistan, of dat u naar die regio zou moeten terugkeren.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw broer A. Z. [...] (OV n° (...)) wel de status van subsidiaire bescherming kreeg toegekend niet automatisch betekent dat ook aan u hetzelfde

statuut dient te worden toegekend. Immers maakte deze broer al jaren geen deel meer uit van het kerngezin, hij zou al jaren geleden naar Afghanistan zijn teruggestuurd en heeft intussen een eigen gezin gesticht (CGVS p. 18). Aldus komt u niet in aanmerking voor toekenning van dezelfde status op basis van familieëenheid. Bovendien wordt elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites beoordeeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk langdurig gewoond te hebben in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling. U maakte evenmin aannemelijk uit Kunduz afkomstig te zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verblijfplaatsen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 juli 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS p. 17, 18, 19). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter aanhouden dat u in Iran woonde en zich niets kon herinneren van uw verblijf in Afghanistan waar u slechts drie jaar woonde (CGVS p. 18-19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Verder merkt het CGVS op dat u geen zicht biedt op uw familiesituatie en de verblijfplaatsen van uw familieleden. Zo maakt u het onmogelijk om een degelijke analyse te maken van uw beschermingsnood. In casu is dit immers van uiterst belang gezien uw minderjarige leeftijd op de dag van het gehoor. Vooreerst dient te worden benadrukt dat u initieel essentiële informatie achterhiel voor het CGVS door uw broer in België niet te vermelden. Pas na confrontatie met de gelijkenissen tussen uw en uw broers dossier (zoals de familienaam, namen van broers en zussen, naam van de moeder, datum asielaanvraag) gaf u toe gelogen te hebben, dit op vraag van uw broer. Na het gehoor werd bovendien, in tegenstelling tot uw bewering slechts één Facebookaccount te hebben, nog een andere Facebookaccount van u gevonden (CGVS p. 7). In dit Facebookprofiel dat u verzweeg werd de naam van uw broer in uw vriendenlijst gevonden, wat nogmaals jullie band bevestigt (landeninformatie nr.2).

Verder kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat uw vader momenteel een gevangenisstraf uitzit in Iran als Afghaanse onderdaan. U legde immers zeer afwisselende verklaringen neer met betrekking tot de verblijfssituatie van uw vader. Aanvankelijk verklaarde u dat hij in Kunduz woonde. Uw oom van vaderszijde Mira Jan zou uw reis geregeld hebben samen met de smokkelaar genaamd Khan Agha, die even later uw vader bleek te zijn. U verklaarde immers dat uw vader die eveneens smokkelaar is, ook als Khan wordt genoemd (CGVS p. 4). Agha is dan het woord voor "Mijnheer" in Farsi-Dari. Dus vermeldde u uw eigen vader als de smokkelaar (Fiche NBMV). Later verklaarde u dat uw vader in Iran woonde waar hij als smokkelaar werkte en dat u regelmatig met hem contact had via telefoon en Whatsapp. Uw laatste contact zou volgens uw verklaring dd. 2 november 2016 van drie weken geleden dateren (zie Vragenlijst voor Niet-Begeleide Minderjarigen uit Afghanistan, p. 4). Hij zou besloten hebben om u naar het buitenland te sturen (Vragenlijst vraag 5). Op het CGVS verklaarde u uiteindelijk dat uw vader voor uw vertrek uit Iran in de gevangenis is beland en dat u sindsdien geen contact met hem heeft. Uw reis zou vervolgens door uw schoonbroer gearrangeerd zijn (CGVS p. 2). Door uw verklaringen hieromtrent meermaals te wijzigen geeft u geen zicht op de werkelijke situatie van uw vader. Dat u het beroep van uw vader, namelijk mensensmokkelaar, wilde verzwijgen kan op enig begrip rekenen. U hebt echter al bij uw tweede verklaring en ook op de vragenlijst voor Afghaanse minderjarigen die u invulde gedurfd te zeggen dat hij smokkelaar was. Tijdens uw gehoor op het CGVS aarzelde u ook niet om zijn beroep te beschrijven. U werd ook aangemoedigd en gerustgesteld dat uw vaders beroep geen impact zou hebben op uw asielaanvraag. De vraag stelt zich dan voor waarom u beweerde wel contact te hebben met uw vader terwijl hij in de gevangenis bleek te zitten.

Naast de situatie van uw vader kan het CGVS ook geen geloof hechten aan de situatie van uw andere familieleden, namelijk uw moeder, uw zussen en broers in Iran. U beweerde dat de verblijfskaarten van heel uw familie ingetrokken werden twee weken na uw vertrek uit Iran omwille van de zware misdaden die uw vader gepleegd zou hebben. Ze zouden momenteel nog steeds in Iran wonen maar in illegaliteit. Het is echter geenszins geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten die Afghanen massaal teruggedrijven naar Afghanistan uw familieleden van wie ze zelf de verblijfskaarten hebben ingetrokken, wel nog zouden laten wonen in dezelfde wijk. Uw broer zou enkele jaren geleden op dezelfde manier teruggestuurd zijn naar Afghanistan met heel zijn gezin omdat hij zijn verblijfskaart vergat te verlengen.

De vraag kan dan gesteld worden waarom dezelfde autoriteiten die uw broer deporteerden omdat hij zijn kaart niet heeft verlengd, uw familie die dan in hun ogen betrokken is geraakt bij misdaden, niet deporteerden (landeninformatie nr. 7). Indien deze kaarten niet ingetrokken werden zou u ook niet gearzeld hebben om deze neer te leggen bij de asielinstantie. U hebt echter geen enkel document dat kan bewijzen dat uw familieleden nog steeds in Iran zouden wonen. De vraag stelt zich dus waar uw familieleden werkelijk wonen. Het CGVS kan in casu niet uitsluiten dat uw familieleden zich ondertussen gevestigd hebben in een veilig gebied in Afghanistan, waar ze mogelijk ook voordien woonden. Voor Afghanen die vrijwillig terugkeerden naar Afghanistan werd bovendien financiële steun voorzien, hetgeen ook veel Afghanen aantrok om vrijwillig terug te keren zoals uit objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 8). U biedt echter geen zicht op uw familiesituatie waardoor u het CGVS niet toelaat om uw beschermingsnood degelijk te analyseren. Het is niet aan het CGVS om te 'raden' wat de werkelijke familiesituatie kan zijn. Het is immers aan u om er duidelijk zicht op te bieden.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw eigen asielmotieven. U legde immers afwisselende verklaringen neer met betrekking tot uw problemen. Initieel verklaarde u voor DVZ dat u problemen had met de taliban die uw regio Kunduz zouden ingenomen hebben (Fiche NBMV). Later verklaarde u voor DVZ dat u van Iran kwam en dat u daar bedreigd werd door de concurrenten van uw vader. Uw vader, die smokkelaar is, zou in onenigheid geraakt zijn met een andere smokkelaar. In de hierdoor ontstane ruzie zou de zoon van die smokkelaar gewond geraakt zijn waardoor uw vader de schuld kreeg. Zijn vader wilde zich vervolgens wreken op u. Omwille van dit risico zou uw vader u naar Europa gestuurd hebben (DVZ Vragenlijst, vraag 5). In uw laatste verklaring op het CGVS beweerde u echter nog andere asielmotieven te hebben. Het probleem met de concurrerende smokkelaar zou al voor uw vertrek naar Europa opgelost zijn. Uw vader zou hiervoor een geldsom betaald hebben waardoor het probleem opgelost werd. U mocht immers terug normaal wonen. U beweerde voor het CGVS dat u niet kan terugkeren naar Iran omwille van de misdaden waarvoor uw vader in de gevangenis zou zitten. Zo zou uw familie geen verblijfskaart meer hebben. Verder verwees u naar het moeilijke leven van de Afghaanse vluchtelingen in Iran (CGVS p. 15, p. 19). Het CGVS beoordeelt uw vrees ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit beweerde te hebben, in casu Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt geen persoonsgerichte vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS is verder op de hoogte van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Iran. U hebt in casu echter niet aannemelijk gemaakt jarenlang als Afghaanse vluchteling gewoond te hebben in Iran waardoor een terugkeer naar Afghanistan voor u als onredelijk beschouwd kan worden omdat men o.a. geen affiniteit meer zou hebben met Afghanistan noch daar over een netwerk zou beschikken.

Aldus werd niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

U hebt geen documenten voorgelegd die de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Allereerst stelt verwerende partij dat verzoekende partij met opzet bepaalde informatie achter gehouden heeft, zoals het feit dat haar broer ook in België asiel heeft aangevraagd, haar verblijf in Iran en haar reisweg.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij initieel inderdaad niet de volledige waarheid heeft verteld. Echter, zij is hier aangekomen als minderjarige en was bijzonder beïnvloedbaar. Zij luisterde naar het advies van landgenoten die haar adviseerden bepaalde informatie achter te houden. Verzoekende partij wist niet beter, vertrouwde erop dat haar landgenoten haar het beste advies gaven. Uiteraard beseft zij nu dat zij vanaf het begin de waarheid had moeten vertellen. Zij heeft dat ook gedaan op haar CGVS gehoor, toen zij beseftte dat zij ten onrechte naar de raad van haar landgenoten had geluisterd.

II.1.2. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan het verblijf van verzoekende partij in Iran als Afghaanse vluchteling. Zij verwijst hierbij naar de vermeende gebrekkige kennis van verzoekende partij omtrent de Iraanse kalender, haar kennis over de ordediensten, hét feit dat verzoekende partij meende dat zij als Afghaanse vluchteling niet naar school kon gaan, het feit dat verzoekende partij geen recente incidenten kon aanhalen en geen documenten kon voorleggen die haar verblijf in Iran staaften.

Verzoekende partij heeft geen school gelopen in Iran en leefde als er als vluchteling. Er kan van een minderjarige niet verwacht worden dat hij, gezien zijn profiel en levensomstandigheden de verschillende ordediensten kan onderscheiden of de maanden opnoemen. p. 12 CGVS

[citaat gehoorverslag, p. 12]

Wanneer het gehoor erop wordt nagelezen, blijkt al snel dat verzoekende partij weldegelijk in Iran gewoond heeft, gezien zij bijzonder veel informatie heeft gegeven over haar direct leefomgeving en over de zaken, gebouwen, ziekenhuizen,.. waar zij dagelijks mee in contact kwam: p. 10 CGVS

[citaat gehoorverslag, p. 10]

p. 12 CGVS

[citaat gehoorverslag, p. 12]

p. 12-13 CGVS

[citaat gehoorverslag, p. 12, 13]

Verzoekende partij kon met andere woorden weldegelijk veel informatie geven over Iran en haar leven als Afghaanse vluchteling aldaar.

II.1.3. Vervolgens hecht verwerende partij geen geloof aan de herkomst van verzoekende partij uit Kunduz omdat zij niet over veel informatie zou beschikken.

Dit hoeft echter niet te verbazen. Verzoekende partij is immers op driejarige leeftijd samen met haar familie vertrokken uit Kunduz. Het enige dat zij erover weet, is wat haar ouder haar verteld hebben! Er kan dan ook niet verwacht worden dat zij een gedetailleerd beeld kan schetsen van een plaats waar zij amper gewoond heeft!

Dat verzoekende partij uit Kunduz, Afghanistan afkomstig is, bewijst ook het feit dat haar broer, A(...) Z[...] (OV (...)) de subsidiaire bescherming toegewezen kreeg:

[citaat bestreden beslissing, p. 4]

Zijn kennis over Kunduz is uitgebreider dan dat van verzoekende partij, gezien hij reeds jaren geleden naar Kunduz terugkeerde en er meer over kan vertellen.

Verzoekende partij en de rest van het gezin bleef in Iran leven, maar zij hebben er geen verblijfsstatuut noch kunnen zij er terugkeren.

Verzoekende partij begrijpt dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar broer niet automatisch inhoudt dat zij hier ook voor in aanmerking komt, doch vormt dit wel sluitend bewijs van haar regio van herkomst uit Afghanistan.

Gezien de bijzonder onveilige situatie aldaar - en het feit dat zij niet terug kan keren naar Iran - meent verzoekende partij dat ook zij minstens - in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.4. De verwerende partij hecht evenmin geloof aan het feit dat de vader van verzoekende partij in de gevangenis zit in Iran:

[citaat bestreden beslissing, p. 5, 6]

De verzoekende partij was bij de eerste gehoren bijzonder terughoudend en bang om te vertellen over de job van haar vader (smokkelaar) en vreesde dat het nefaste gevolgen zou hebben voor haar eigen asielaanvraag. Ook uit het gehoorverslag van de CGVS blijkt dat verzoekende partij aarzelde om hierover te vertellen en pas nadat zij gerustgesteld werd door de protection officer, hierover durfde te vertellen: p. 4-5 CGVS

[citaat gehoorverslag, p. 4, 5]

Verzoekende partij, een minderjarige die nog maar pas aangekomen was in België en gehoord werd op de DVZ, durfde niet vrijuit te praten en vertelde toen niet de gehele waarheid over haar vader. Op het CGVS - gesteund door haar voogd en raadsman en gerustgesteld door de protection officer - durfde zij de volledige waarheid te vertellen.

Verzoekende partij kan niet terugkeren naar Iran, noch naar Afghanistan. In Iran heeft zijn geen verblijfsrecht en wordt zij bedreigd omwille van de misdaden van haar vader. In Afghanistan kan zij zich

niet vestigen gezien zijn er sinds haar derde levensjaar niet gewoond heeft en er zich ook niet kan vestigen omwille van de onveilige situatie aldaar en het gebrek aan een sociaal netwerk.

II.1.5. Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico zou lopen op ernstige schade:

[citaat bestreden beslissing, p. 6]

Louter subsidiair wenst de verzoekende partij nog op te merken dat de regio van Afghanistan waaruit men afkomstig is, eigenlijk niet van belang is.

Een rapport van Amnesty International (dd. 5/10/2017) stelt immers het volgende (stuk 3):

Dans cette perspective, plusieurs pays européens ont arbitrairement déclaré « sûrs » un certain nombre de secteurs de l'Afghanistan, en misant sur une « option de déplacement à l'intérieur du pays ». En d'autres termes, les pouvoirs publics reconnaissent que la province d'origine de la personne est dangereuse, mais lui demandent d'aller vivre ailleurs dans son pays. Plusieurs pays européens considèrent par exemple que Kaboul est un endroit sûr. Les rapports de la MANUA notent pourtant que la capitale et, dans une moindre mesure, sa province restent la zone la plus meurtrière du pays pour les civils, concentrant 19 % des victimes civiles recensées sur l'ensemble du territoire afghan. Le principe même de l'« option de déplacement à l'intérieur du pays » et à la fois contestable sur le plan juridique et dans le cas de l'Afghanistan, fallacieux au niveau de son application. Le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) a exprimé de fortes réserves à propos d'un concept qui n'est pas fondé aux termes de la Convention relative au statut des réfugiés. Qui plus est, les rapports de l'ONU et d'autres spécialistes montrent bien que tout le territoire afghan, du nord au sud et d'est en ouest, est touché par les attaques contre les civils et les atteintes à la sécurité. La situation sécuritaire est précaire et les multiples groupes armés opérant dans le pays cherchent à conserver, à prendre ou à reprendre tel ou tel secteur du pays. Aucune « option de déplacement à l'intérieur du pays » n'est honnêtement envisageable. La volonté des pays européens d'expulser des personnes jeunes et vulnérables témoigne bien de leur détermination à renvoyer les Afghans chez eux sans tenir compte de l'insécurité généralisée qui règne sur place. Parmi ces jeunes figurent des enfants non accompagnés, ainsi que de jeunes adultes qui étaient eux-mêmes des mineurs non accompagnés quand ils sont arrivés en Europe. En Afghanistan, les enfants sont exposés aux mêmes dangers que les adultes, ainsi qu'à des risques supplémentaires, dont les autorités européennes sont bien conscientes. Financé par l'UE et géré par l'OIM, le « Programme pour l'Afghanistan du Réseau européen de réintégration » reconnaît la vulnérabilité particulière des enfants non accompagnés renvoyés d'Europe, notant l'absence totale de législation nationale organisant leur prise en charge, ainsi que d'ONG locales ou internationales à même de leur apporter un soutien. L'Afghanistan est un pays extrêmement peu sûr, où la situation s'est aggravée ces dernières années. Pourtant, les pays européens y renvoient un nombre croissant d'hommes, de femmes et d'enfants, alors même que le pays est en proie à une escalade de la violence. À l'heure actuelle, étant donné la gravité de la situation sécuritaire et en matière de droits humains, partout dans le pays, tous les retours organisés vers l'Afghanistan constituent des refoulements. Pour qu'il y ait violation du principe de non-refoulement, il n'est pas nécessaire que la personne concernée ait effectivement subi un préjudice grave. Il suffit que cette personne soit renvoyée dans un endroit où elle risque réellement de subir un tel préjudice. Les gouvernements européens refusent délibérément de voir les dangers auxquels sont exposées les personnes rapatriées et, avec l'Union européenne, ils exercent sur l'Afghanistan d'énormes pressions pour que celui-ci accepte d'accueillir un grand nombre d'Afghans qui s'étaient réfugiés à l'étranger. Il est irresponsable et illégal de donner la priorité aux expulsions, au mépris des faits constatés sur le terrain. Amnesty International demande à tous les pays européens de mettre en place un moratoire sur les retours en Afghanistan tant que ceux-ci ne pourront pas se faire dans la sécurité et la dignité. L'organisation recommande également au HCR de lancer un appel en faveur d'un tel moratoire. Amnesty International prie en outre instamment le gouvernement afghan et l'OIM de ne pas coopérer dans le cadre des retours organisés depuis l'Europe vers l'Afghanistan.

Dit rapport wordt zelfs niet in de overwegingen van de verwerende partij betrokken!

Nochtans stelt het duidelijk dat Afghanistan geen veilige plaatsen kent en raadt het elke repatriëring naar Afghanistan af. De Afghaanse nationaliteit wordt door de verwerende partij niet in twijfel getrokken, doch de bestreden beslissing wijst er de staatssecretaris nergens op dat verzoekende partij niet naar Afghanistan zou mogen worden gerepatriëerd.

II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is weldegelijk afkomstig uit Kunduz.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite

aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij werd zij geboren in het dorp Nahre Sufi gelegen in het district Char Dara van de Afghaanse provincie Kunduz en heeft zij daar gedurende de eerste drie jaren van haar leven gewoond. Vervolgens zou de verzoekende partij met haar familie zijn verhuisd naar Shiraz in Iran en daar ononderbroken hebben verbleven tot haar komst naar België in 2015. De verzoekende partij verklaart dat haar vader in Iran werkzaam was als smokkelaar en Afghanen begeleidde die illegaal van Afghanistan naar Iran wilden reizen. Op een keer zou verzoekers vader vier personen hebben begeleid die in Iran door de politie werden gevat met drugs in hun bezit. Gevraagd wie hen de drugs gegeven had, zouden zij de naam van verzoekers vader hebben genoemd en zijn adres hebben doorgegeven aan de politie. Verzoekers vader zou zijn gearresteerd door de politie en veroordeeld door de rechtbank tot een levenslange gevangenisstraf. Sindsdien zou verzoekers familie beschimpt worden door de Iraniërs. Volgens de verzoekende partij was leven in Iran niet meer mogelijk omdat er voor haar en haar familie geen werk was, geen mogelijkheid om naar school te gaan, en de Iraanse autoriteiten hun vluchtelingenkaarten hadden ingetrokken en zij daardoor het risico liepen om te worden gedeporteerd naar Afghanistan. Omwille van deze situatie zou haar moeder aan de schoonbroer van de verzoekende partij gevraagd hebben haar vertrek uit Iran te regelen.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ten aanzien van haar land van herkomst, zijnde Afghanistan, geen nood aan bescherming inroept op basis van elementen die verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij verklaarde dat zij niet naar haar land van herkomst terug kan omwille van de oorlog en de aanwezigheid van de taliban

(stuk 19, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5; stuk 7, gehoorverslag, p. 19). In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij er sinds haar derde levensjaar niet heeft gewoond, er niet over een sociaal netwerk beschikt en de situatie in de regio waarvan zijn beweert afkomstig te zijn, zijnde het district Char Dara van de provincie Kunduz, onveilig is. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe haar voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Noch uit haar verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in Afghanistan persoonsgerichte vervolging op grond van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, vreest.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In het licht van de vraag of een verzoekende partij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken. *In casu* verklaart de verzoekende partij dat zij oorspronkelijk afkomstig is van het district Char Dara in de Afghaanse provincie Kunduz, maar sinds haar drie jaar in Iran heeft gewoond en dit tot aan haar komst naar België in 2015.

Ter staving van onderhavig verzoek legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure geen stukken neer. Middels een aanvullende nota die door de verzoekende partij wordt neergelegd op 4 juni 2018 brengt zij volgende stukken bij: fotokopieën van vier Iraanse tijdelijke verblijfskaarten (amayesh 10) op naam van de verzoekende partij en enkele familieleden, een fotokopie van een Iraanse tijdelijke verblijfskaart (amayesh 12) op naam van verzoekers moeder, een Iraanse tijdelijke verblijfskaart (amayesh 3) op naam van verzoekers vader, een Iraans document met betrekking tot het verlengen van de verblijfsstatus van verzoekers vader en diens gezin (gezamenlijk stuk 4); een brief van het dorpshoofd in Iran (stuk 5); een huurovereenkomst betreffende een woning gelegen in Shiraz met verzoekers vader als huurder (stuk 6); Iraanse vaccinatiekaarten van verzoekers broers en zussen (stuk 7); een lidkaart van verzoekers vader die zou dateren van de heerschappij van de taliban in Afghanistan (stuk 8).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen persoonlijke documenten neerlegt die haar herkomst uit Kunduz kunnen staven. De lidkaart op naam van verzoekers vader die zou dateren van de talibanheerschappij in Afghanistan heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is derhalve niet dienstig. Uit het gehoorverslag blijkt dat de voogd van de verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een foto van verzoekers *taskara* heeft

getoond op haar gsm. Tijdens haar gehoor beweerde de verzoekende partij dat haar vader deze *taskara* twee maanden voor haar vertrek uit Iran door iemand in Afghanistan liet aanvragen op basis van een foto van haar, wat afbreuk doet aan de authenticiteit van dit document. Zij beweerde verder niet te weten waarom zij dit document plots nodig had (stuk 7, gehoorverslag, p. 9, 14). De verzoekende partij blijft bovendien in gebreke haar *taskara* neer te leggen.

De neergelegde *amayesh*-kaarten (Iraanse verblijfskaarten) zijn, met uitzondering van de *amayesh* 3-kaart op naam van verzoekers vader, alle fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Volgens de verzoekende partij zouden de Iraanse autoriteiten na de veroordeling van haar vader in 2015 de verblijfskaarten waarover zij en haar familie op dat moment beschikten hebben ingetrokken. Sindsdien zouden verzoekers moeder, broers en zussen illegaal in Iran verblijven. Nochtans legt zij een fotokopie neer van een verblijfskaart op naam van haar moeder die geldig is tot 3 juni 2018. Volgens verzoekers verklaringen varieert de geldigheid van een tijdelijke verblijfskaart van drie maand tot één jaar (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Het mag verder verbazen dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor niet op de hoogte bleek van het feit dat de tijdelijke verblijfskaarten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran worden aangeduid met de term '*amayesh*' – de verzoekende partij had dit woord zelfs nog nooit gehoord –, terwijl deze term vermeld staat op de verblijfskaart op haar naam waarvan zij een kopie neerlegt (stuk 7, gehoorverslag, p. 12, 13). Gelet op deze vaststellingen, kunnen deze verblijfskaarten niet aantonen dat de verzoekende partij en haar familie gedurende jaren als Afghaanse vluchtelingen waren geregistreerd in Iran maar er hun status in 2015 verloren. Het document betreffende de verlenging van de verblijfsstatus van verzoekers vader en diens gezin dateert van eind 2006 en kan niet aantonen dat verzoekers familie sinds 2015 illegaal in Iran verblijft. De brief die zou afkomstig zijn van het dorpshoofd in Iran (stuk 5) betreft een geschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Uit de gevoegde vertaling kan bovendien niets worden afgeleid omtrent de duur of de status van verzoekers voorgehouden verblijf in Iran. Met betrekking tot de huurovereenkomst (stuk 6) dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze blijkens de gevoegde vertaling werd geregistreerd op 3 juli 2016. Dat verzoekers vader een huurovereenkomst zou hebben gesloten die in juli 2016 werd geregistreerd, terwijl hij volgens verzoekers verklaringen reeds in september 2015 zou zijn gearresteerd en vervolgens opgesloten wegens zijn vermeende betrokkenheid bij een drugstransport, doet reeds afbreuk aan de authenticiteit van dit document (stuk 7, gehoorverslag, p. 15). Verder blijkt het op het huurcontract vermelde identiteitsnummer niet overeen te stemmen met het nummer dat wordt vermeld op de door de verzoekende partij neergelegde verblijfskaarten op haar vaders naam. Ook de in het contract vermelde huurprijs strookt niet met verzoekers verklaring desbetreffend tijdens het gehoor (stuk 7, gehoorverslag, p. 12). De vaccinatiekaarten (stuk 7) kunnen een begin van bewijs vormen voor het feit dat de verzoekende partij en haar familie ooit in Iran hebben verbleven. Uit deze kaarten kan evenwel niets worden afgeleid wat betreft de duur van een eventueel verblijf in Iran.

Gelet op de summiere inhoud dan wel gebrekkige bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan verzoekers herkomst uit Kunduz en verblijf in Iran gedurende het grootste deel van zijn leven tot aan zijn komst naar België in 2015. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot de herkomst en verblijfssituatie van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat aan deze elementen geloof zou kunnen worden gehecht.

In casu kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden jarenlange verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. In de bestreden beslissing kon op goede gronden als volgt worden gesteld:

“Ten eerste werd opgemerkt dat u de Iraanse kalender niet machtig was. U kon slechts vijf Iraanse maanden opnoemen (CGVS p. 12). Dit is zeer bevreemdend voor iemand die er woonde tussen zijn 3de en [15]de jaar. U zou aldus volgens deze verklaringen opgegroeid zijn in Iran. U beweerde daar bovendien gewerkt te hebben sinds u acht-negen jaar oud was. Zowel in Farsi als in Pashtou kan u lezen, gaf u aan (CGVS p. 3). Dat u niet naar school ging kan niet aanvaard worden als afdoende uitleg voor het gebrek aan kennis van de kalender, gezien ook ongeletterde mensen veelal over deze kennis beschikken. Indien u dermate lange periode in Iran woonde zou u geen moeite moeten ondervinden om deze maanden op te noemen.

Ten tweede beweerde u dat u als geregistreerde Afghaanse vluchteling niet naar school mocht gaan, (CGVS p. 15; Vragenlijst vraag 5) hetgeen in tegenstrijd is met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Afghanen die als vluchteling geregistreerd werden in Iran hadden wel het recht om onderwijs te volgen (landeninformatie nr. 3). U beweerde dat u en uw familie vluchtelingenkaarten hadden en dat jullie die regelmatig verlengden. Dan zou u ook moeten weten dat u recht had op onderwijs.

Ten derde werd ook opgemerkt dat uw kennis van ordediensten in Iran tekort schoot. Gevraagd naar de types politie in Iran antwoordde u dat er vier types waren: Yegan Emdad, Yegan Vije, Naja en de reguliere politiedienst (CGVS p. 13). NAJA is echter een afkorting van alle politiediensten in Iran. (...) Gevraagd wie de kledingdracht controleerde, de zogezegde "zedepolitie", antwoordde u Yegan Vije, dus de Special Forces. Echter, de bekende Basij/Gashte Ershad is verantwoordelijk voor het controleren van zedelijk gedrag en kledij. Basij noemde u zelfs niet op als een type politiemacht (landeninformatie nr. 4). Uw gebrekkige en foutieve kennis van de Iraanse ordediensten is opmerkelijk, temeer omdat u beweerde in contact te zijn gekomen met de politie in Iran. U zou wegens een ruzie gearresteerd zijn en een gevangenisstraf van drie maand hebben gekregen. Bovendien zou uw vader momenteel een levenslange gevangenisstraf uitzitten in Iran wegens mensen- en drugssmokkel. Zelfs als u, noch uw familie ooit in contact kwamen met de ordediensten in Iran zou u als Afghaanse vluchteling die onder dreiging van deportatie stond wel op de hoogte moeten zijn van deze diensten en hun afzonderlijke taken. Voor Afghaanse vluchtelingen in Iran is dit immers een belangrijk onderwerp.

Ten vierde kon u geen voorbeelden van recente incidenten bieden die zouden hebben plaatsgevonden tijdens uw verblijf in Iran. Vaagweg beweerde u dat u hoorde dat de politie twee moordenaars oppakte. U wist eigenlijk niet of het voor moord was of iets anders. Vervolgens zouden ze opgehangen zijn in 1392 (omgezet naar de westerse kalender: van 21 maart 2013 tot 21 maart 2014). Specifiekere informatie over deze zaak kon u niet bieden. Gevraagd verder om een ander incident te beschrijven moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 13). Gevraagd of er protesten waren antwoordde u dat er tijdens de verkiezingen protesten voorkwamen. Echter wist u niet eens wanneer de laatste verkiezing was (CGVS p. 14). Er waren nochtans presidentsverkiezingen in 2013, dus maar twee jaar voor uw vertrek (landeninformatie nr. 5). Verder beweerde u dat het gemeentehuis negen jaar geleden gebouwd werd. Het is echter niet aannemelijk dat u als minderjarige enkel de bouw van het gemeentehuis van negen jaar geleden als voorbeeld geeft van recente gebeurtenissen (CGVS p. 10). Toen was u trouwens nog maar acht jaar. Dat u van uw verblijf van dertien jaar in Iran geen ander recenter incident of gebeurtenis kan noemen noch dateren ondersteunt uw bewering er bijna al uw leven te hebben gewoond niet.

Ten vijfde beweerde u dat u als Afghaan het risico liep om gestuurd te worden naar Syrië om te vechten in de oorlog. Gevraagd echter wat Liwa Fatemiyoun betekende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 13). Liwa Fatemiyoun is nochtans de naam van een Afghaanse sjiiitische eenheid van het Iraanse leger waarvoor Afghanen gerekruteerd worden om te gaan vechten in Syrië (landeninformatie nr. 6). Het is dan ook duidelijk dat u niet persoonlijk benaderd werd om gestuurd te worden naar Syrië. In dat geval zou de naam van deze militie wel kennen. Eveneens bevestigt dit gebrek aan kennis dat u recent niet in Iran verbleef.

(...)

De gebrekkige kennis die u heeft van Iran wijst aan dat u er niet langdurig woonde en ook niet als geregistreerde vluchteling. De weinige kennis die u heeft van Iran kon u ook opgedaan hebben door daar bijvoorbeeld als seizoenarbeider te werken of door daar korte periode te hebben gewoond voor werk, medische verzorging of andere redenen."

Bovenstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en deugdelijk, en worden door de Raad overgenomen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat van haar, gezien haar profiel en levensomstandigheden, niet kan worden verwacht dat zij de verschillende Iraanse ordediensten kan onderscheiden of de maanden van de Iraanse kalender kan opnoemen. Zelfs wanneer in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij minderjarig was op het ogenblik van haar voorgehouden vertrek uit Iran, mag van haar redelijkerwijs worden verwacht dat zij een uitgebreidere en accuratere kennis heeft van Iran dan deze die zij tijdens haar gehoor heeft tentoongespreid. De verzoekende partij blijkt bij haar vertrek uit Iran niet dermate jong te zijn geweest dat zij zich niet bewust kon zijn geweest van wat zich in haar onmiddellijke leefomgeving afspeelde

gedurende een periode van dertien jaar. De informatie die zij wel kon geven is niet van aard de vastgestelde fundamentele onwetendheden in een ander daglicht te stellen.

Aangezien de Raad niet kan aannemen dat de verzoekende partij gedurende jaren voor haar komst naar België als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond, dient hij voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de oorspronkelijke herkomstregio van de verzoekende partij in aanmerking te nemen. Echter, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, heeft de verzoekende partij haar herkomst uit Kunduz niet aannemelijk gemaakt:

"(...) U beschikte immers over geen enkele informatie met betrekking tot uw regio van herkomst. Gevraagd wat u wist over Kunduz verklaarde u niets te weten. Uw ouders zou u niets verteld hebben over Kunduz. Gevraagd welke groepen mensen (etniciteiten) in Kunduz wonen antwoordde u vaagweg 'Turkmenen en Oezbeken'. Die zouden ook in Kabul en in Mazar wonen. Gevraagd naar bekende 'Kunduzi' moest u het antwoord schuldig blijven, evenmin kon u enige plaatsnamen noemen uit Kunduz. Over uw district Chardara wist u eveneens niets (CGVS p. 10). Hoewel er inderdaad niet van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt van uw regio van herkomst, aangezien u maar tot uw driejarige leeftijd in Afghanistan hebt gewoond (echter kan dit betwijfeld worden gezien bovenstaande vaststellingen rond uw verblijf in Iran), kan er wel worden verwacht dat u enige kennis heeft over uw regio van herkomst hetzij via uw ouders hetzij via de Afghaanse gemeenschap in Iran waarvan u beweert deel uit te maken. U werd immers door Afghaanse ouders opgevoed in Iran die zelf in Kunduz geboren en getogen zijn. Bovendien werd uw broer die ondertussen in België asiel heeft aangevraagd al acht jaar geleden terug naar Kunduz gestuurd en woonde hij daar tot zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer twee jaar geleden. U hebt in Kunduz ook nog ooms en tantes (CGVS p. 6-7). Met uw broer Z.[...] beweerde u weinig contact te hebben. Echter is het duidelijk dat jullie samen beslist hebben om naar België te komen en dat jullie wel in contact zijn met elkaar gezien jullie onderlinge afspraak om elkaar niet aan te geven als broers (CGVS p. 18). Dat u ondanks uw contacten in Kunduz geen enkele informatie beweert te hebben van die regio is dan ook zeer frappant. Aldus maakt u niet aannemelijk dat Kunduz uw oorspronkelijke regio van verblijf was in Afghanistan, of dat u naar die regio zou moeten terugkeren."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, wordt van haar niet verwacht dat zij een gedetailleerd beeld schetst van haar voorgehouden herkomstregio in Afghanistan. Wel wordt verwacht dat de verzoekende partij toch iets weet te vertellen over deze regio, te meer daar op basis van hoger weergegeven vaststellingen niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij sinds zij drie jaar oud was tot aan haar komst naar België in Iran heeft gewoond. Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar broer Z. toch de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, merkt de Raad op dat haar broer reeds vele jaren geleden, ongeveer vijf jaar voor haar komst naar België, naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd en daar een gezin zou hebben gesticht (stuk 7, gehoorverslag, p. 18). Aldus blijkt de verklaarde verblijfs- en familiale situatie van de verzoekende partij fundamenteel te verschillen van die van haar broer. Bovendien wordt elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordeeld, rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak en de feitelijke omstandigheden op het ogenblik van de beoordeling.

De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij staat in dezen niet ter discussie. Zij maakt echter haar voorgehouden herkomst uit het district Char Dara gelegen in de provincie Kunduz niet aannemelijk, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig is, aangezien Amnesty International in een rapport van oktober 2017 besluit dat Afghanistan geen veilige plaatsen kent en elke repatriëring naar Afghanistan afraadt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, rapport *“Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan”*). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest “Elgafaji” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (hypothese 1).

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofdte het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (hypothese 2).

Uit het rapport van Amnesty International blijkt dat alhoewel de situatie achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Uit voormeld rapport blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij haar regio van herkomst ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest “Elgafaji”.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in Afghanistan niet over een sociaal netwerk beschikt, stelt de Raad vast dat zij doorheen haar verklaringen geen zicht heeft geboden op de familiale situatie en verblijfplaatsen van haar familieleden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aanvankelijk essentiële informatie voor de Belgische asielinstanties heeft achtergehouden door haar broer in België niet te vermelden. Bij confrontatie met de vaststelling dat er veel gelijkenissen waren tussen haar dossier en dat van Z. A., die op dezelfde dag asiel heeft aangevraagd in België, ontkende de verzoekende partij eerst dat het haar broer betreft. Pas nadat zij er uitdrukkelijk op werd gewezen dat geen zicht bieden op familieleden en hun verblijfplaatsen nadelige gevolgen heeft voor het verzoek om internationale bescherming, gaf de verzoekende partij toe dat Z. A. haar broer is (stuk 7, gehoorverslag, p. 17, 18). De vaststelling dat de verzoekende partij de familiale band met een persoon in België heeft trachten geheim te houden, is nefast voor haar geloofwaardigheid wat betreft haar familiale achtergrond en de verblijfssituatie van haar familie. Verder dient te worden gewezen op de wisselende verklaringen

die de verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot de verblijfssituatie van haar vader. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader haar reis naar België regelde en zij in de vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan aangaf vanuit België telefonisch contact te hebben met haar vader (stuk 19, verklaring DVZ, rubriek 31; stuk 13, vragenlijst niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan), beweert de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij geen contact meer heeft gehad met haar vader sinds hij in de gevangenis is beland (stuk 7, gehoorverslag, p. 7, 15). Waar de verzoekende partij betoogt dat zij bij de eerste gehoren bijzonder terughoudend en bang was om te vertellen over het smokkelaarsbestaan van haar vader, merkt de Raad op dat zij reeds tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2016 aangaf dat haar vader in Iran als smokkelaar werkzaam was, maar niettemin pas tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juli 2017 vermeldde dat hij naar aanleiding van een drugsincident twee weken voor haar vertrek uit Iran werd gearresteerd en tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld. De Raad ziet aldus niet in waarom de verzoekende partij niet reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben durven vermelden dat haar vader in Iran in de gevangenis terecht kwam, te meer gelet op de gevolgen die deze gebeurtenis volgens haar zou hebben gehad voor haar verblijfssituatie en die van haar familie in Iran. Tot slot acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aannemelijk dat verzoekers moeder, zussen en broers sinds 2015 illegaal in Iran zouden verblijven als gevolg van de ernstige misdaden die verzoekers vader daar zou hebben gepleegd en inmiddels niet werden gerepatriëerd naar Afghanistan. Zoals hoger aangegeven, strookt deze bewering bovendien niet met het feit dat de verzoekende partij een fotokopie neerlegt van een verblijfskaart op naam van haar moeder die geldig blijkt tot 3 juni 2018.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS